

Jaume C. Pons - Òscar Mayans - Neus Giménez
Isabel Garcia Canet - Bartomeu Obrador

Solstici d'estiu
13

Joves Poetes de la Mediterrània
Mallorca - Formentera - Eivissa - València - Menorca

2010

Solstici d'Estiu 13

Disc Compacte

JAUME PONS

1	Presentació	0,47
2	Itzikai	5,45
3	Itzikai (poema manuscrit)	0,51

ÒSCAR MAYANS

4	Presentació	0,20
5	Fem-ho bé	1,29
6	Nit d'agost	1,26
7	Sota les mans	1,19
8	Un pas més	0,59
9	Angoixa retrobada	1,29
10	Lo que mai fou	2,36
11	Trucada en camí	2,51
12	Voler ser au per instants	1,02
13	Dorm i quan obris els ulls	0,27
14	Pas del temps (poema manuscrit)	1,11

NEUS GIMÉNEZ

15	Presentació	0,15
16	Plou	0,17
17	Ella	0,26
18	Desig de tu	0,39
19	Enxarxades	0,36
20	Excitació abandonada	0,45
21	Histrionisme	0,50
22	Embolíc	0,45
23	Els illencs	0,38
24	On son?	1,17
25	Record (poema manuscrit)	0,37

ISABEL GARCIA

26	Presentació	0,58
	"10 naufragis a les fosques"	
27	Riu d'arena	0,54
28	Boca de nit	0,45
29	De no tenir	1,09
30	Babel	1,53
31	Les hores lentes	1,20
32	Mal mediterrani	1,04
33	Por d'estimar	1,53
34	La visita	1,08
35	La mar del temps (poema manuscrit)	1,24

BARTOMEU OBRADOR

36	Presentació	0,25
37	Punta Nati	0,35
38	Follia primaveral	0,29
39	Elegia	1,22
40	Nocturn	0,37
41	Escatològica	0,27
42	Eneada III	0,27
43	Elegia IV	0,24
44	Eneada VI	0,21
45	Crepuscle a Salamanca (poema manuscrit) ...	0,20
46	El Monograma III, de Odyseas Elytis (Traducció)	2,04

BATUCADA DELS DIMONIS DE SA PEDRERA ELS RENOVERS DE MURO

47	Presentació	0,35
48	Funky i reggae	5,06
49	Es ràpid	4,13
50	Sis per vuit	3,56

Total duració 63,26

Tots els poemes son recitats pels mateixos autors

Primera edició: ©iP **Fundació ACA**, *Búger* 2010

Disseny: **Fundació ACA** – *Aula Poètica*.

Coordina: **Antoni Gost**, *Coordinador de l'Aula Poètica*.

Fotografies dels poetes: **Antoni Caimari**.

Arts Gràfiques: **Impremta Loyse** – *Palma*.

Fundació ACA

és membre de la / es miembro de la /
is member of the / ist Mitglied von der:

EUROPEAN CONFERENCE OF
PROMOTERS OF NEW MUSIC

Informació:

Fundació ACA – Son Bieli

07311 **Búger · Mallorca – Illes Balears (Espanya)**

Tel. (+34) 971 51 64 01 – Fax. (+34) 971 51 65 02

www.fundacioaca.org

e-mail: fundacioaca@fundacioaca.org

Dipòsit Legal: PM – 1026 - 2010-06-28

Index

ESCRITS

Bartomeu Llinàs Ferrà , Govern de les Illes Balears.....	4
Sònia Cardona Ferrer , Consell Insular de Formentera	5
Marià Torres Torres , Consell Insular d'Eivissa.....	6
Trinitat Miró , Generalitat Valenciana	7
Joan Lluís Torres Faner , Consell Insular de Menorca.....	8
 Homenatge a la poètica d' Antoni Febrer i Cardona	10
 Joves Poetes de la Mediterrània	13
Jaume C. Pons , Mallorca	15
Òscar Mayans , Formentera	29
Neus Giménez , Eivissa	45
Isabel Garcia , València	57
Bartomeu Obrador , Menorca	73
 BATUCADA DELS DIMONIS DE SA PEDRERA ELS RENOVERS DE MURO	85
 Guia Solstici d'Estiu 1997-2009	94

Solstici d'estiu: plenitud solar. Una llarga tradició literària identifica la llum mediterrània amb la vida, i la vida amb la joventut. La **Fundació ACA** té molt clara aquesta resplendent cadena de conceptes quan convoca els ciutadans a celebrar un peculiar Solstici: el de la poesia.

Reconèixer un escriptor quan la seva obra ja és madura i canònica és de justícia, perquè suposa reconèixer el seu mèrit i, sobretot, cimentar una tradició. Però, igualment, també és indispensable donar suport als autors que fan les seves primeres passes, perquè els lectors tenen al seu davant una oferta desbordant i agraeixen pistes fiables sobre la vàlua dels nous noms.

Per aquest motiu, la **Conselleria d'Educació i Cultura** dona suport a una iniciativa com aquest '*Solstici d'Estiu*'. El projecte que impulsa la **Fundació ACA** des de fa anys ha convertit els ciutadans en testimonis i còmplices del que per a molts joves poetes del territori de parla catalana és el punt de partida d'una trajectòria que es preveu fèrtil i enriquidora.

Jaume C. Pons Alorda (Mallorca), Neus Giménez (Eivissa), Isabel Garcia Canet (València), Bartomeu Obrador (Menorca) i Òscar Mayans (Formentera) són els joves autors que participen en l'edició d'enguany. Els seus versos cerquen provocar una reacció, transmetre emocions i commoure l'espectador. I és que tots els lectors ho saben: la poesia és una sacsejada, o no és.

Tinc el convenciment que l'obra d'aquests joves garanteix un excel·lent futur per a la poesia en català. I finalment, com a conseller d'**Educació i Cultura**, vull reiterar el nostre suport al projecte de la **Fundació ACA**, un escenari perfecte per tal que es produeixi un vell misteri: el verb nascut en solitud esdevé patrimoni de tots.

Bartomeu Llinàs Ferrà
Conseller d'Educació i Cultura
del Govern de les Illes Balears

Amb aquest nou volum de *Solstici d'Estiu* s'evidencia novament, i ja van tretze anys, la bona salut de la jove poesia en llengua catalana. A **Formentera**, tenim la sort de comptar amb un nou representant, un jove escriptor, n'**Oscar Mayans**, que segueix el camí encetat per altres joves artistes com na **Maria Ferrer** i n'**Esteve Portes** ja fa alguns anys.

Vull felicitar la **Fundació ACA** pel projecte *Solstici d'Estiu*, que un any més renova el suport institucional que mereix. Aquesta iniciativa combina a la perfecció la promoció de l'art literari en la nostra llengua i l'encontre de joves promeses de la nostra cultura que viatgen per la geografia mediterrània delectant-nos amb les seves composicions, establint lligams d'art i vida. La més sincera benvinguda a la nostra illa, un any més amb l'acompanyament musical del Jazz.

Aquest encontre poètic, afegit a l'*Encontre de Joves Poetes dels Països Catalans*, que s'organitza en el marc de les *Festes de la Terra*, i *Formentera Pont de Poesia*, als voltants del mes de maig, són cita obligada per als amants de la poesia de la nostra illa i l'excusa perfecta per acollir entre nosaltres poetes que han de sentir-se com a casa.

Perquè **Formentera** té, sens dubte, llarga tradició poètica; una tradició que s'ha transmès generació rere generació de forma oral i que aquí coneixem com a "*cant redoblat*". Existeix una línia invisible que uneix el cant dels trobadors, els versos redoblats i aquesta nova poesia jove del segle XXI, allunyada de qualsevol cànon preestablert i que té com a objectiu final la bellesa.

Formentera, juny de 2010

Sònia Cardona Ferrer
Consellera d'Educació i Cultura del
Consell Insular de Formentera

ENTRE EL DESIG I LA REIVINDICACIÓ

La jove poeta eivissenca fa una proposta poètica amb dues temàtiques ben diferenciades i amb algun poema que podríem anomenar de transició entre els dos seus assumptes literaris que ha tocat per a aquest *XIII Solstici d'Estiu*: l'amor carnal i l'amor a la terra. Així, a "*Plou*" uns versos tan delicats com "*El teu somris color transparent, / color de gota de pluja*", són una bona i encertada invitació a la poesia de **Neus Giménez Tur**. Podríem dir que aquesta metàfora eròtica és massa madura per a un cor jove, Però, tanmateix, qui ens ha donat dret a classificar les edats d'un cor per estimar?

"*Excitació abandonada*" és una lamentació per la separació/absència de dos cossos que s'estimen. A "*Desig de tu*", l'absència de l'amor es fa més intensa: dits, llavis, cabells... la trilogia eròtica, acompanyada de la resta de la geografia: espatlles, braços, mans i pits. Després del recorregut pel mapa sensual tot és a punt per al clímax amorós, "*és a punt d'un esclat*".

A "*Enxarxades*" la poeta deixa entreveure que l'amor inevitablement retalla la llibertat dels cors lligats. La forma pregunta-resposta denuncia el plaer de sentir-se captiu dins la xarxa de l'amor, mentre que a "*Ella*" l'amor és el que omple i orienta el camí present i futur de l'amant, sinestèsies visuals i olfactives expressen l'amor sublimat que esdevé irreal i per això toca el somni.

"*Histrionisme*" representa la transició cap a la segona part del recull: despertar al món és així de cruel i fred, i la mirada histriònica esdevé un recurs hàbil per descriure aquesta situació estranya, encara que dubto de si es tracta d'una mirada histriònica de la poeta o bé de la visió de com se li presenta la realitat.

"*Als illencs*" s'obre al diàleg i a la paradoxa com a forma per expressar el compromís amb la terra. Una jove sensibilitzada per la fragilitat de l'illa d'**Eivissa**, ens desperta un xic l'esperança en constatar que el jovent ha pres nota dels desastres d'alguns adults.

"*Embolíc*" és el joc de paraules (inclosa la poc recomanable cacofonia) que esdevé motiu de plaer, com al llenguatge d'infants, també esdevé hàbil per acompanyar el diàleg del desamor.

Neus Giménez a "*On són?*" fa un crit de protesta i demana la llibertat, amb l'afegit de l'expressió de solidaritat amb la lluita dels avis, El testimoni dels nostres majors, es manté viu en la memòria dels joves.

Tanca el recull, la poeta, volgudament, amb "*Record*", amb el buit que deixa la pèrdua d'una familiar tan proper i tan important per a una adolescent. No és solament el testimoni diríem civil, sinó també el tresor de tantes i tantes coses que aprenen els menuts dels avis. Amb aquest poema ens retorna a la temàtica d'alguna de les poesies primerenques que li coneixíem, com "*Güelo*", amb la qual va guanyar al *premi Marià Villangómez de poesia* (inclòs dins els Premis Sant Jordi) que convoca anualment el **Consell d'Eivissa**.

Marià Torres Torres

Conseller del Departament de Política Educativa
i Cultural del Consell d'Eivissa

AMOR I DESAMOR

L'amor i el desamor, els sentiments més purs i sincers d'una persona jove que ens desvetlla les seues experiències, les seues vivències i pensaments en uns senzills però tendres versos. Açò és part del que els joves poetes reunits a **Son Bielí** de la **Fundació Aca**, compartixen en *Solstici d'estiu 13*.

Quan la primavera acaba els seus dies i l'estiu comença a despertar, a vora de la mar Mediterrània, de segur que ixen unes grans veus poètiques, enriquides amb esta nova publicació plena de belles imatges expressades en un llenguatge melòdic i sincer com pot ser tot allò que naix d'una ànima jove.

Des del 1978, la **Fundació ACA** de **Mallorca** fa possible estes i d'altres accions en bé de la poesia, la música i l'art. Poder donar suport, potenciar, descobrir i difondre joves veus, joves poetes és un privilegi dels generosos.

De nou i després de 13 publicacions de la col·lecció, els escriptors que en este *Solstici d'estiu* es reunixen poden depurar la seua poètica, a partir de la confrontació en l'escriptura i la lectura.

Esta iniciativa està dotada d'un gran abast cultural en part per la seua experiència i per la difusió que es dona a la poesia, una tasca difícil en el món actual, on la imatge i l'audiovisual reben més importància que les paraules.

A pesar del que deia **Rainer M. Rilke**, en *Cartes a un jove poeta*, al voltant de la solitud del jove creador, en esta trobada de poetes, en esta reunió de les terres que envolten la nostra mar, la mar **Mediterrània** que ens dona vida i coneixements, celebrem cada any una festa, la festa del sol.

Solament em queda donar les gràcies una vegada més a l'**Aula de Poesia** de la **Fundació ACA**, que des del *solstici d'estiu* de l'any 2004, ha comptat també amb les creacions poètiques de joves valencians, com és el cas enguany de la poeta **Isabel García Canet**, permetent-li publicar part dels seus versos en este **Solstici d'Estiu**.

Trini Miró

Consellera de Cultura i Esport de la
Generalitat Valenciana

POESIA +18

Els joves poetes de les **Illes Balears** també es fan grans. Els qui despuntaven fa uns anys com a joves promeses de la poesia ara tenen entre devuit i trenta anys i han fet madurar les seves propostes.

En aquest context, enguany la proposta poètica del *Solstici d'Estiu*, que arriba a la seva edició número 13, ens presenta quatre poetes, un de cada illa balear, just postdevuit, que ens conviden a tastar la seva fruita madura.

A **Menorca** és el cas de **Bartomeu Obrador**, que més enllà de voler destacar pel trencament de la poesia fa l'exercici de cosir amb destresa les arrels clàssiques amb els experiències actuals. Embastar les tècniques tradicionals amb els temes actuals. Brodar el passat amb el fil del que ha de venir. Manté així la flama encesa per **Antoni Moll Camps**, sostinguda per **Pere Xerxa** i ara en mans de **Bartomeu Obrador**.

Que el *Solstici d'Estiu* d'enguany ens presenti una vegada més les illes nues per mitjà de la poesia, i que nosaltres el sapiguem contemplar àvids de poesia. De poesia catalana illenca.

Estiu 2010

Joan Lluís Torres Faner

Conseller de Cultura, Educació, Patrimoni i Joventut

Consell Insular de Menorca

SOLSTICI D'ESTIU ens presenta un recull amb la nova poesia en llengua catalana. Jaume Pons, Òscar Mayans, Neus Giménez, Isabel Garcia i Bartomeu Obrador ens presenten la seva visió personal, ens aporten l'experiència de la seva terra. Però el recull que ens presenta la Fundació ACA no es limita a aquestes visions personals, sinó que va més enllà i ens fa albirar el que es comparteix entre totes aquestes visions. I, com a element comú, la llengua esdevé fonamental: una eina de comunicació, de joc, una eina de futur.

Així, hem de felicitar la Fundació ACA per fer possible aquest recull que anima aquests joves poetes i els dóna suport en la seva trajectòria, però que, a més, ens presenta als lectors, amb una gran selecció de la nova poesia catalana, una poesia versada en la nostra gent i la nostra mar comuna: la Mediterrània.

Des del Govern, entenem que la promoció de la cultura generada pels joves no és només un element de promoció del projecte concret de l'artista sinó una inversió per a la societat en conjunt i un regal per a tothom qui hi tengui accés.

Fina Santiago Rodríguez

Consellera d'Afers Socials, Promoció i Immigració

Homenatge a la poètica d'Antoni Febrer i Cardona

(Maó, 1761-1841)

POEMA

Doris, qui sap que el vers és fet per alegrar,
me demana un soneto, i jo ho trob impossible.

Catorze versos junts serà massa terrible;
veis-ne aquí amb tot això quatre a punt de cantar.

Tot d'una és molt costós per la rima trobar,
però aprovant es veu que tot pot ser possible.

Passem avant, qui sap serà menos sensible
si del primer tercer me puc desempenyar.

Jo començ doncs tot d'una, i no cerc més excusa,
creent que no és estat sens orde de ma Musa,
puix veig que en tan poc temps me'n som quasi desfet.

Comencem el segon, no hi ha que desmaiar-se,
perquè la recomanda està per acabar-se.

Comptau si són catorze, i el soneto està fet.

Antoni Febrer i Cardona

Maó, 1761 - 1841. Gramàtic, lexicògraf, traductor i poeta. Fou un dels màxims representants, juntament amb **Joan Ramis**, de l'anomenat *Grup Il·lustrat Menorquí* i un testimoni privilegiat de l'efervescència cultural que va viure **Menorca** durant les darreres dècades del segle XVIII i dels esdeveniments històrics que marcaren un període d'involució progressiva d'aquesta singularitat cultural durant les primeres dècades del XIX. Nascut en plena dominació francesa de l'illa, dos anys abans que s'iniciés un segon període de dominació britànica que es perllongaria fins al 1782, visqué després la implantació definitiva de les armes espanyoles, amb un breu parèntesi d'ocupació militar anglesa, entre 1789 i 1802. Els anys del canvi de segle, marcats per una dedicació intensa a la seva obra, mostren una opció personal en favor de la llengua i la cultura pròpies que xocaria frontalment amb els nous hàbits socioculturals que afavoriren els esdeveniments històrics que trasbalsaren **Menorca** durant les dècades següents: la repressió lingüística imposada per la dominació borbònica, la Guerra del francès, la Constitució de Cadis, la desfeta econòmica menorquina de 1820 i la Dècada Ominosa, que tingueren com a conseqüència immediata el centralisme i la castellanització progressiva en tots els àmbits administratius i culturals illencs, fet que explicaria, en part, el silenci que pesà sobre la seva obra, escrita íntegrament en català.

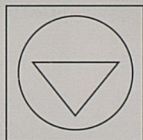
Maria Paredes Baulida

Vida

Malgrat la immillorable posició familiar, la seva condició de segon fill va marcar profundament el seu estil de vida, ja que la manca de patrimoni propi el feia dependent del germà gran. Tot i així, la garantia d'una economia bàsica ben resolta li va permetre dedicar-se intensament a la seva obra i beneficiar-se d'una part prou significativa de l'herència paterna: els centenars de volums que constituïen la selecta **biblioteca Febrer**, entre els quals eren abundosos -a banda dels llibres de dret i notaria, estrictament d'ofici- els diccionaris, les gramàtiques, els textos clàssics llatins i els compendis d'oratòria, entre d'altres.

Havia obtingut el Títol de Doctor en ambdós drets (*iuris utriusque*) a la **Universitat d'Avinyó** el 1784, dos anys més tard que el seu germà **Rafael**, seguint el costum d'altres fills de la burgesia i de l'aristocràcia menorquines que preferiren finalitzar els estudis a **Orange**, **Montpeller** o **Avinyó** abans que a **Cervera** o a **Barcelona**. Des del 1784 fins el 1800, any en què va posar data a la seva primera obra, *La Prosòdia del P. Álvarez*, transcorrien setze anys, al llarg dels quals anirien desapareixent, a poc a poc, les manifestacions culturals que havien fet possible -dit amb paraules de **Jordi Carbonell**- el brillant "període menorquí de la literatura catalana". Paradoxalment, sembla que aquest lapse de temps el predisposà a iniciar una ingent tasca com a gramàtic, lexicògraf, poeta i traductor al servei de l'humanisme i de la llengua pròpia quan entrava en la maduresa, a la ratlla dels quaranta. Front a la creixent precarietat i el caràcter esporàdic de les manifestacions culturals en llengua autòctona i a la castellanització de tots els àmbits de la vida illenca, pren la decisió d'anar contra corrent i s'aboca, en solitari, a una perllongació, aparentment "nostàlgica", d'aquells presupòsits de finals del set-cents amb la intenció de revifar l'interès per la llengua, clau en la recuperació de la pròpia identitat. Només una dedicació intensa, gairebé exclusiva, explicaria la qualitat i l'extensió dels seus escrits, els quals sotmetia a una pacient *labor limae*, a noves reelaboracions, la qual cosa podem observar en la redacció de les seves gramàtiques i, sobretot, del diccionari, que anava completant amb les dades que li aportava la pràctica de la traducció, la creació poètica i la informació que rebia d'altres intel·lectuals que, com ell, s'interessaven per les qüestions gramaticals i lexicogràfiques.

Joves Poetes de la Mediterrània

Jaume Pons

Mallorca

Òscar Mayans

Formentera

Neus Giménez

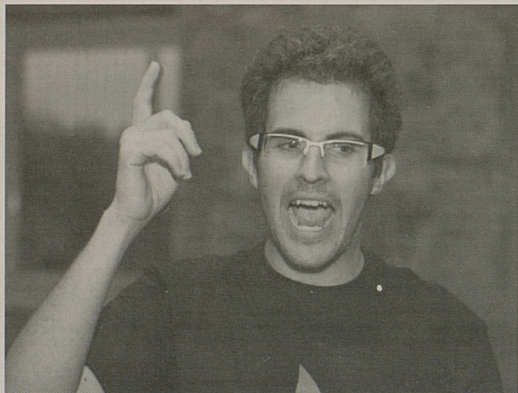
Eivissa

Isabel Garcia

València

Bartomeu Obrador

Menorca

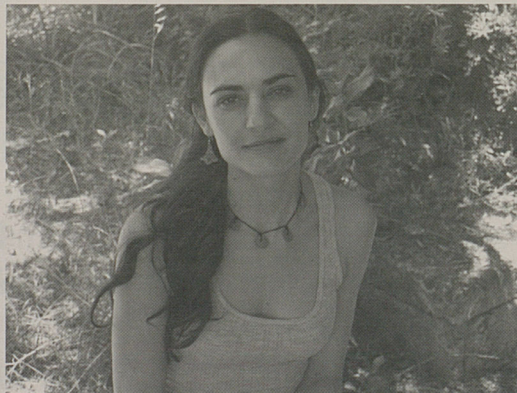
Jaume C. Pons

Òscar Mayans

Neus Giménez

Isabel Garcia Canet

Bartomeu Obrador

JAUME C. PONS ALORDA

ITZIKAI

CANTCRIT DE JAUME C. PONS ALORDA

que en el llenguatge
DE LES VÍSCERES

significa

ARIADNA

i que en motiu de la seva publicació
(amb presentació de LLUÍS URPINELL-I-JOVANI)
està dedicat a

ÀNGEL IGELMO

PAU SIF

JOAN JORDI MIRALLES

ISAKI LACUESTA

TONI "GOST" CURRO

ANTONI CAIMARI

JOHN CAGE

FUNDACIÓ ACA
SOLSTICI D'ESTIU 13

o pedanà
na komev
tau dedanà
tau komev

na dedanú
na komev
tau komev
na comm

copsí tra
ca figà arondà

tràglameix

guilgamexímada

ITZIKAÍ
ITZIKAÍ

okué
okué

rècsepli
cròmide
tzaramassa

flímini
tràglameix
rakaka

sémpitern
clàrafank
labatza

RAK

itzikaí
itzikaí

sàdima panyasse valva
nyínyiboix cliterna pamra
xórive perfire onasca
sàkika múkama
dessubeí dessubeí dessubeí
ZIX

óttottoi ottottoi ottottoi toi (bis 6)

zalik muxim mineix zalm
 zarí flimín oromónada tzekaiku rak guilgamexàmodo
neka zai zixar polvàveda
porrom porrom
mux mux muxim
muxamoma
 damiana zam zazara

karkúmedi podó
no reu maz
kinmérame o folz
zanzara
zo zuau mau pelli kumé
 zoraita kam
 o kamram
 tau
 kimàmara
 guilgamemaix

o itzikaí
itzikaí

kulkémidi povev tau
kulkémidi kiguez zau
kulkémidi kovev?
kau kau...

karkúmedi kulkémidi kolríomana
divi
dauxa
térgoris
kauzara

na

o itzikaí
itzikaí

zai paipari kai
kaí kaizai paipai
paipai kai zai kaí paipai

a mu paipai
okué zai
nakai ko

kokué
kué
nav

ko kokué kokué

guilga

tràkatev
umiev toxo razda
toxos? zerà!

kírimamev
orué
parapai tai

(bis 2 cantant)

krak
kussimé
mimixímada
tov kazé
guilgameix

itzikaí
itzikaí

prev
zizé
koromatxa
koromaxtozí

zorakai
o proi
ooo proi
za
timev

KRAK

rècsepli
cròmine
tzaramassa

flímini
tràglameix
rakana

sémpitern
clàrafank
labatza

ra kakà!
ra kakà kompapé!
traix...
KA KA KA
ramanev
ton manev
tau komev
na komev

ziiziiiiiiiiizaaa
ziiziiiiiiiiizaaaaaaaaa

raplateix
muné
amó

zizé
zoró
ro

kai kumé
labatzamara
krak kakà!
kikamé karà
krak!

itzikaí
itzikaí

amó
amokó
kikó
zo

kikorazte
kaaaaaaata
razta
miraxte me pamev
zizalde

trakín
zizí
kaztifiore
kai zizé
tròmakik ze
zizé nav
tazí

o pai titione
óttottoi ottottoi toi

óttottoi ottottoi ottottoi toi
toi tité
kamiz
ra zo krak

doi zazem kimé pròpidi zazé,
zamaraixta fual koskidí traix:
o mazí trotén kàmzara parraix
karzizé zoraití krokà pazé.

o trapaix zerizé komí kamaix!
pirimaixta zan traglikó kazé,
kàraman pan pidé to poi zazé.
kiriomoix olaití tau zezaix,

kakakà non kramei kondo tozì,
omai torén kimkàmara kozí,
inzerkapí torraix onez monez.

zizérazai kromaixtí nai zozez
o zerazín zizérazai zozí
krom kai tadai to komké komez.

amoamó
karrazín
zizé
tromaixta
karantizai

troixpé
kamé
zizé
tràglameix

ooo kin
ooooooooooooooooo kin...

kukamemaixda zam

zan tarà
amó zizà polparan

kimeo

kimeo

traix

zamzarà

paix pizena podraix

koskomí

todró

paix

Kokumé kokatí tñé: raikikena, póradaí,
 žhžžà, trihkaidámama krožaika ží, pav tréds
 [ton
 Pamev kizenka žaiaí. troixkametka purum to, kurum
 žitena, žon kamev tropupaika lam latí žoiaí, žuzžens.
 KOI! KARE! KAM! kihkékame! krum kum
 [kéram pam
 romaika žauim! žoix žoix žoixam... křakopihop
 křakatevā tñtñtñm trécičez ploix plžim plaf
 plama. KOI! KARE! KAM! KRA [plaiž
 KRAK, !
 !
 !

ITZIKAI
 ITZIKAI
 ITZIKAI

trotrotrema
 tžotžotrema
 tanai
 titens traix
 taz ton pamev

I-I-nmiz

I SI (HI) CAIC?

Itzikaí -i si (hi) caic?- és el text -ho és, *willy-nilly*, tot el que conté grafemes- més imaginatiu, més prodigiós, seriós i <<necessari>> --en una societat en <<crisi>> (no <<crítica>>)-- que m'ha espetegat als ulls darrerament.

Itzikaí és una insinuació des del títol mateix i, doncs, una provocació (és escrit als **Països Catalans**, no ens n'oblidem!): <<ltzi>> (èuscar, amazic, hebreu...?) / <<kai>> (grec?). Atès que parlar clar (i català) avui dia és considerat, de totes totes, políticament -és una ironia, car no n'hi ha, ja de política-- <<incorrecte>>, **Pons Alorda** ha optat per això: el <<suggeriment>> de l'strip-tease poèticolingüístic -fins i tot per la <<pornografia>>, en un mot!, de què ací fa gala de conèixer tots els trucs.

En efecte: les pistes són òbvies des del primer instant: el *leitmotiv* <<guilgame(i)x>> --que no és sinó una referència a la gran i primera epopeia (*sumèria*, naturalment) de la humanitat (de 4700 anys d'antiguitat!)-, o, per què no?, <<kakà>> (la femta?, el futbolista madridista **Ricardo Izcson Dos Santos Leite?**). Vegem més exemples <<insinuants>>: a) amb accent *destroyer*: <<sémpitern>>, <<divi>>, o els descarats <<figà>> i <<nyinyiboix>> (del mallorquí <<boixar>>/<<cardar>>, potser?) b) amb apòfisis i ídem: <<rècsepeli>>, o el pseudoargòtic anglosaxó <<clàrafank>>, etc. Però és més: mots que realment sonen i s'albiren com a pertanyents a llengües conegudes, l'autor ja s'encarrega d'emascarar-los molt bé; així, els nipons <<óttottoi/ottotoi>> (<<ototoi>> = <<abans-d'ahir>>), <<kazé>>, divertidíssim (<<vent, refredat>>, emparentat amb <<kamí kazé>>, o <<vent diví>> i pilot suïcida), o el tagàlog <<paipai>> (que no és pas l'acadèmic <<pai-pai>>), o una terminació balcànica amb <<nev>>, i fins i tot el <<Rak>> (equivalent fonètic de les sigles de la **Ràdio Associació de Catalunya, RAC**) i, encara, el <<krak>>.

Ens ha restat res, però, de la llengua estàndard? Sí --<<da>>!--: l'article personal femení <<na>> (recordem que aquest <<cantcrit>>, *Itzikaí*, segons el mateix poeta, significa <<Ariadna>>), la dinovena lletra de l'alfabet grec: <<tau>> i -si no m'he descomptat-- el substantiu <<valva>>, que <<clou>>. Pràcticament, no res, ja ho veiem.

Itzikaí, des d'aquest punt de vista, és un text clandestí, destinat a ser -anava a dir-- la contrasenya dels poetes catalans -i altres- que no suquen... En una neodemocràcia en què tot és *verbotten*, començant pel tabac (que vull recordar ara que fou el govern nazi qui primer, ja a l'any 1938, si no vaig errat, n'intentà eradicar el consum en públic!), què es pot fer? Anar a l'essència; recular, en el temps i en els mots, fins a trobar l'origen de tots els errors. Què és l'important? El que diu la cançó (<<salud, dinero y amor>>), o el que diu el meu amic camiser del **Senegal, Moustapha Thiam**: <<liberté, prospérité et santé>>? I si tot això també ha *caigut*, què? En realitat, el mot <<cent>>, que, originàriament, significava <<nombre d'ovelles que un gos (o <<ca>>) d'atura podia controlar>>, ara..., en una societat de gratacels, què vol dir? No res.

Formalment, pot semblar un text de caire dadaïsta --circumscribit dins la <<poesia fònica>>, concretament (un precedent, casolà, en seria el fantàstic *Sonet fonètic* de **Miquel Descloot** dins *Ira és trista passió*)- i, per la distribució verbal, àdhuc cubista --i, estirant un pèl la màniga, un cadàver exquisit surrealista--, però això ja s'ha fet, ja es va fer al segle passat..., i se'n van llegir de semblants en cafès/cabarets suïssos. <<Da>>, <<da>>..., <<sí>>, <<si>>. I què? Hem de repetir la història? No: el baleàric bard **Pons Alorda** -ho hauria pogut fer un poeta peninsular?-- va més enllà: vol innovar des de la innovació. Ja n'és, ja, de curiós que el dadaisme torni a estar de moda. Dos detalls: el proppassat dia 11 de maig, en l'acte inaugural del 7è *Festival Internacional de la Poesia de la Ciutat de Granada (Gàrnatha)*, la *premi Nobel* del 2009, la suaba **Herta Müller**, que hi fou convidada com a personatge estel·lar, féu una llarga lectura de la seva producció poètica recent els mots de la qual -que eixien simultàniament en una gran pantalla- constituïen, justament, un *collage* fet a partir de paraules retallades de revistes i diaris, i, fa unes quantes setmanes, un altre poeta, el químic (i alquímic) insular **Àngel Terron** m'envià una foto del <<**Cabaret Voltaire**>> de **Zuric**, que visità acompanyat de la seva filla... I, ara, *ltzikai*!

Si la poesia ja no pot, sobre la base dels codis lingüístics prefixats, transformar la realitat i transformar-se ella mateixa, en aquesta societat governada per la tercera casta (<<varna>>, en sànscrit!), els *vaishyas*, o comerciants i agricultors, o pastors de ramats amb prosperitat econòmica --actualment, això es traduiria en els <<banqueristes postensulsiada de les *Twin Towers*>>!-- i, indiscutiblement, per la tercera edat, la gerontocràcia, cal canviar tots els registres. Res ja no val. Ni la neometropolitana *cityspeak* de *Blade Runner*!

Vaig conèixer el filòleg anglogermànic i recercador poètic mallorquí **Jaume C. Pons Alorda** quan encara *migviví*a a Barcelona (2007) i em fascinà, d'antuvi, la seva immensa energia, o, més ben dit, la seva capacitat libidinal en totes les facetes de la vida -què és *ltzikai*, en el fons, sinó un <<cantcrit>> en homenatge a una dona cretenca (no grega) que significa <<la molt sacra/pura>>? La <<poesia>>?

Vaig ser temptat d'escriure aquesta <<presentació>> en llenguatge alòrdic i, com que les temptacions -les meves, pel cap baix- són <<irrefrenables>>, el conclouré així:

Konwàban, onwaban, kazé, kazé, kaze, faruix, rècfarsa, farsa, valva, tau, tau...

Salut, sort i èxit!

Lluís Urpinell-i-Jovani

Gàrnatha, 13 de maig de 2010

BIOGRAFIA

Jaume C. Pons Alorda (Caimari, 1984). S'ha llicenciat en Filologia Anglesa a la **UIB** i actualment cursa el doctorat de Teoria de la Literatura i Literatura Comparada a la **UAB** amb una tesi envers l'obra de **Miquel Bauçà**. Ha participat a nombroses revistes com *S'Esclop*, *S'Encruïa*, *Caràcters*, *Reduccions*, *Lluc i Pèl capell*, de la qual també és membre del consell editorial. Poemes i relats seus han estat inclosos dins els reculls *Enganxa't a la poesia* (2008), *Pedra foguera. Antologia de poesia jove dels Països Catalans* (2008) i *Antologia de joves narradors de Mallorca* (2008). Seves, han vist la llum les plaquettes *El cercle del triangle* (*Quaderns Pèl capell*, 2007), *Avui Pau Tonico Julio Zabato* (*Quaderns Pèl capell*, 2008) i *El Tapís de la Creació* (*Cafè Central*, 2009), totes tres en col·laboració amb **Pau Vadell i Vallbona**. També ha publicat els poemaris *Exercicis aristocràtics* (dins *Els (in)continents eufòrics*, amb **Pere Perelló i Nomdedéu** i **Emili Sánchez-Rubio**, *Jujube*, 2007), *Les deixalles del desig* (*Can Sifre*, 2007), *La victòria de la dona lluna* (*Edicions de la UAB*, 2008), *Llibre del silenci* (*Capaltard*, 2008), *El poder i la fortor* (*Triallibres*, 2009) amb **Joan Tomàs Martínez Grimalt i Pau Vadell i Vallbona**, i la trilogia *Tots els sepulcres*, composta pels volums *Els estris de la llum* (*Iacantàrida*, 2008), *Cilici* (*Moll*, 2009), amb el que ha obtingut el *Premi de poesia Joan Alcover Ciutat de Palma 2008* i el *Premi El Temps de les Cireres* com a millor obra publicada l'any 2009 d'un autor menor de 35 anys, i, finalment, *Carn vol dir desaparicions* (*Labreu*, 2010). S'ha estrenat en la tasca d'editor amb *Evidències cel·lulars* (2009), aplec on es recullen les aportacions dels participants del taller de poesia universos, que també va coordinar durant l'estiu de 2008. Ha traduït al català *The energy of slaves* de **Leonard Cohen**, *Furia* de **Lucia Pietrelli** i actualment treballa en les traduccions d'obres d'**Stefano Benni** i **H.P. Lovecraft**. Poemes seus s'han traduït a l'anglès, francès, alemany, gallec, basc, castellà, serbi i ucraïnès. En premsa té l'*antologia LORD SON(g)S*, a cura de **Pere Perelló i Nomdedéu**, l'obra aglutinadora *Talps* i, per acabar, el volum d'aforismes, escopinades i escorregudes *Ejaculacions*. Enmig de tanta història i tanta cosa ha cridat aquest *Itzikaí* i l'ha retingut dins la caixa toràtica del pensament. Farà moltes més coses, encara. El seu títol nobiliari és el de **Lord Alorda**.

ÒSCAR MAYANS

FEM-HO BÉ

La llum apareix entre aquella rocositat
amb la fortalesa que sol caracteritzar,
en un lloc, on predomina la tranquil·litat
que ajuda a promoure, en tot moment, el benestar

però, el descans té un perill que el farà morir
la culpabilitat no està en cap fet natural
nosaltres sols fem que el paratge pugui sentir
el continu dolor manifestat pels puntals,

uns puntals fets amb suor dels qui viuen aquí
i, amb la malaurada ajuda dels que han vingut,
fan que la nostra aïllada casa hagi perdut
el color verge que un temps, no llunyà, va tenir

senzilla, humil, única, exòtica, lliure
s'ha convertit en moda, prestigi, somni, vida,
però, si no parem aquest vertiginós ritme
Formentera quedarà sola com una viuda

i una viuda perquè a l'hora de la veritat,
quan els problemes s'apropen, no la necessiten,
obliden el que no interessa del passat,
i en un tres i no res, abandonada la deixen.

per aquesta raó fem crida als formenterers:

de sa nostra terra
fem-hi un bon ús
perquè es anys enrere
ja no són per naltrus

formentera, 19 de juliol de 2003

NIT D'AGOST

Entre la foscor
netejada per la claror,
enviada per la companya
dels somnis...

un punt, dos, tres, ...

de sobte, una enllumenada au
romp la calma;
quan aquesta desapareix
veig una filera de gaselles,
amb lluents banyes,
que demostrin gran velocitat,
i més gaselles, i més, i més, ...
deixo de mirar-les ...
en un punt de l'horitzó
descobreixo un eixam
de radiants abelles,
que transmeten un fil constant
d'estranya veu.

Aquest moment no em molesta

de sobte, apareix un sac d'espines,
és estrany, m'omple la curiositat,
obro la llum i ... desapareix, ...
ha tingut por.

miro al meu costat,
veig les meves aus, dormen,
la meua veloc mascota m'acompanya, descansa,
i els insectes es camuflen entre les fulles, reposen.

Ara penso, dues vides en una vida?
penso penso ...
no, la mateixa és,

miro amunt
... quatre punts, cinc, sis ...
- vosaltres no canvieu!!!

formentera, agost de 2003

SOTA LES MANS

Turmentosa mirada,
inestable com gel en foc
innocent com el primer cop
sensible com la flama al vent
enganyada per la brutícia
fuita de la tempesta.

Insalvable en aquest món
desprotegida, nua
com la llavor enmig
de famèliques aus,
sola com gota d'aigua
en el desert,
marginada com el raig
de llum per la foscor,
inobservable com l'aigua
evaporada pel sol,
i oculta com l'agulla
caiguda al sotabosc.

Llavis clivellats,
abans humides sponges,
es mantenen fixes
en silenci etern
esperant el moment
de la intensa explotació.

Patiment i dolor s'apoderen,
amb la lentitud que
es desintegra el menut cos,
exerceixen sobre ell,
una pressió sense cap
mesura determinada.

Imatge demacrada en el temps
capaç de treure llàgrimes
d'allí on no n'hi ha;
s'enfonsa cada vegada més
en el meu interior,
transmetent el seu dolor
al meu cos protegit
de tanta trista tempestat.

Dedicat a totes les dones maltractades.

barcelona, 26 de febrer de 2004

UN PAS MÉS

Com poder viure?
sense escoltar la teva suau melodia,
sense notar la teva presència,
davant aquesta absència
els dies s'escurcen i s'allarguen
amb nul control en el temps

l'interior queda més buit
insonor, incolor
sols el teu esplendor
sap donar-li consistència,
color i energia per seguir endavant

necessito el teu record
no vull ser una única insignificància
el dolor s'apoderaria de mi,
només el teu calor al voltant meu
em relaxa, respiro
però, quan ja no hi ets,
s'apodera la preocupació

no puc saber si seré res més
però el teu costat és suficient
per poder viure.
Només sé això, viuré.
Amb tu, millor encara

barcelona, 11 de febrer de 2005

ANGOIXA RETROBADA

He perdut la seguretat de la meva existència
estic sent derrotat com molts altres ho han set
no sóc diferent, així com podia creure,
l'angoixa penetra més endins.
M'has guanyat, la teva senzillesa
ha vençut la meva complexitat
diferents pensava que érem
amb distància llunyana entre mig,
però la línia s'ha escurçat
provocant el caos interior

Al meu interior, llur figura no descansa
cap dia no passa que no pensi en tu.
M'has fet canviar i no sé com tornar enrere,
la persona que tenia el control de si mateix
la teva innocent manipulació m'alegra
però no sé si aguantaré
els seus contundents efectes

Vull ser sincer i no ho faig
sóc feliç i no ho semblo
tinc por de rompre el dolç contacte
per la possible falta d'espera
i l'espera provoca preocupació
per poder ser una acció sense camí de tornada

Un símbol teu anul·laria l'angoixa acumulada
i busco aquella mirada que m'ompli
d'aquella aigua retinguda en el temps per ser llàgrimes.
Parat em trobo, buscant una solució que no trobo
més que mai necessito algú,
algú com la teva bellesa que m'ha desfigurat

barcelona, primavera de 2005

LO QUE MAI FOU

Sempre vas estar allí
amb aquells ulls demanant
tendresa, atreviment
una mostra d'interès per unir
dues ànimes diferents
i compatibles al mateix temps

El distanciament
i la meva falta de principis
tallaren un possible inici
mantenir les distàncies fou la creu
d'una història que mai començà
la ignorància de la situació
s'apoderà del moment
el meu pensament estava en altres indrets,
llocs inaccessibles o erronis
només vistos quan un ja estava a dintre

Seguies endavant,
t'adonares que era com un altre,
peculiar, interessant, però un altre
i m'oblidares
solament lo professional del nostre vincle
bona amistat, com la ignorància creà

No vaig deixar de recolzar-te,
com ja feia, ara més que abans
per no deixar-te sola enfront els problemes

La teva companyia és suficient
per a compensar el que et dono
estar a gust amb ella
m'aporta una sensació vista

Fina barrera entre les nostres mans,
penetrables en certs moments,
mai aconseguit per altres,
mantenen en parada aquella història
que hauria d'haver començat fa temps

Ara m'adono de quin era el camí a triar,
busco la porta,
aquella que trobo tancada
amb la clau a punt d'evitar el seu accés
no vull que la clau rodi,
que retrocedeixi d'aquelles mans desconegudes,
que vaig menysprear
i que amb els temps es van fer més grans,
fins apoderar-se d'allò que se'm va oferir

Veieres que els meus ulls
s'havien convertit en aquells
que m'ensenyares quan em buscaves
t'adonares,
i allò que abans era el que més volies,
ara ja no t'interessava

Parar, truncar el meu camí
fou la teva solució
et protegies com vaig fer abans
no et culpo de fer-ho,
ni et culparé d'allò que mai va ser

Segueixo al teu costat
la meva espatlla ocupa el mateix lloc
però he de ser cauta,
estic al precipici
i puc caure en qualsevol instant

Sé que el teu amor no està lluny
però no vols anar a buscar-lo
trencar un amor intens
per un altre indecís
no sempre és el millor

Esperaré, no tinc altre remei
m'acomiaré dels errors passats
podria anar directe al teu cor
i parlar-hi,
però no t'ho puc fer
has de ser tu qui decideixi

L'únic en què ens vam equivocar
fou en no coincidir en l'instant
del nostre amor

barcelona, 12 de maig de 2007

TRUCADA EN CAMÍ

Solapada o clavada espina
dolorosa punyida al meu batec
ferma, constant però suau
en el seu camí cap a lo no retornable.

Ni comiat, ni mirada, ni un
simple gest d'allò que en aquells
moments compartírem. Dos ulls
que es separen sense mostrar un
simple perdó, sense demanar
una única explicació.

Sense resposta no es pot saber
si tenir raó.

Allò que segur fou una petita
esquerda en la nostra unió, és un
desert salpicat per una àrida sal,
oasis com a record en la llacuna
creada. Dos deserts separats
per un mar sense peixos, amb
punyals vestits de vida, però d'aquella
a la qual no pertanyem.

Creuarem el mar, unirem els
deserts, però seguiran essent
deserts, pols blanca, imatges del
record de quan fou un jardí.
Pètals empobrits, soterrats per
l'escalfor del silenci mutu.

Paraules insonores, mudes i
penetrants en les teves pupil·les
encallades en dolços ovals.

Tristor sé que recau al teu
voltant. Hi ha qui la consoli
però no per cobrir totes les
hores de tots els dies de tots
els mesos i no de tots els anys.
Saber un perquè vols, es pot
obtenir però no pel camí triat.
Més senzill és, com paraules
sonores, oïdes i acollidores
de les teves pupil·les encallades
en dolços ovals.

Ens retrobarem, sí, però com?
com el no comiat o com
el primer cop?
els primers instants seran decisius,
seguir la silenciosa tempesta o
retornar al càlid somriure que
sempre m'agradà ser jo i tu
qui ens escoltàvem. No m'interessa
la primera opció, però si escau,
seguirà, amb espina entonada
al meu cor. Sé que per tu, la
segona és la millor, com per
mi, però haurà de ser de mutu acord.

No ets l'única en aquesta situació,
potser això et consola, però potser
és això el que t'allunya de mi.
Pots anivellar la balança,
ets capaç, però requereix esforç,
una mica és suficient. Ara, tu
sola has de ser capaç.

Iniciativa no sortirà de mi.
Cansat estic, més encara
dolgut, que amb un perdó
no consolarà. Solament accions
pures i sinceres útils seran.

Les llàgrimes han estat retingudes
enterbolint la mirada penetrant,
poden seguir allí molt temps
asfixiant la resta, aquells que
no tenen la culpa.

S'acabaran assecant llurs deserts,
moment en què no podran ser
banyats per mars i rius
d'aigua dolça, pura i cristal·lina.

Aspre record sempre quedarà,
anècdota o no, ja es veurà

formentera, 16 de juliol de 2007

VOLER SER AU PER INSTANTS

Llibertat o soledat
és au en el mar
dos blaus separats
per horitzó llarg
línia en cercle
visió apta per ull d'au
oïda que s'omple
del soroll que recau

Siluetes en un punt
a sota en el dia
a sobre en la nit
sempre dia a dia
i no sempre constant
escuma blanca
en capes superiors
i en capes inferiors

Companyia del que
sempre hi ha estat
aquella obviada
per quotidiana
per donar equilibri
ser font d'inspiració
i omplir de preguntes
inexplicables amb resposta

Serà l'au, serà aquella
que respostes tindrà
amb signes desconeguts i traduïbles
manté activa nostra imaginació

Voler ser au per saber
el que no sabem
coneixement o sensacions
llibertat o soledat

formentera, 30 d'agost de 2007

Dorm i quan obris els ulls...

Recorda que els records són records
en els somnis viuen
en les paraules creixen
en les imatges es conserven
però en les llàgrimes moren

Desperta del teu somni
i mira al teu costat,
mira qui som i entendràs
perquè estem aquí

barcelona, 29 de març de 2008

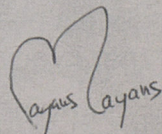
Pas del Temps

Bruna estampa càrstica
on abruptes creacions s'esvaeixen
fins a ser presumptes indicis del que són
la sorra en penombra del caliu anterior

Calma avivada per la tènue brisa
la fredor recau pel tors torrat
apagant les cendres animades
que abans esculprien en forma de pell

Els qui reposen en vida
sempre al mateix lloc
sospiren per la nit en caiguda
agraït bàlsam
les branques s'humitegen de nou sabdre
nova capa a combatre el dia següent

Mar voreja tots els sentits
les olors marines surten a passejar
els seus cops canten sense descans
eliminen tot rastre
el mar no lluita, només fa
deixar-ho com retorn del matí passat
les hores retrocedeixen
fins nova sortida del Sol.

Oskar Mayans

APROXIMACIÓ POÈTICA

Un any més el **solstici d'estiu** arriba a **Formentera**, aquesta vegada per la producció poètica de n'**Oscar Mayans Mayans**, jove i novell poeta de la **Pitiüsa Menor**. Una tasca literària que inclou dins del seu currículum particular cultural que comparteix amb la música i amb el teatre complimentat amb el seu compromís esportiu tant com jugador com a entrenador.

Tot una novetat pels que anam coneixent a n'**Oscar**, ja que conèixer una persona és tot un procés que un pot saber a on comença però un no sap mai a on acaba. Conèixer una persona és una de les grans meravelles de la humanitat, ja que et permet anar aprofundint en l'amistat entre les persones que formam part d'un espai però més encara quan parlam d'un col·lectiu al que uneix l'art.

Aquesta finestra al mediterrani que ens ofereix la nostra illa és una font d'inspiració per a artistes de tots els racons del món i dels nadius que hem tingut la sort de gaudir des de la infantesa de les postes de sol, de la mar, del vent, de les sabines que com ens recorda el nostre historiador, **Joan Marí Cardona**, "han sabut mantenir-se retortes però mai tombades pel vent", mantenint així "una personalitat pròpia i forta" com el nostre jove poeta.

Els seus poemes desprenen un càntic d'estimació a la terra que l'ha vist néixer i créixer i a la vegada el va voler partir cap a **Barcelona** a on complí amb la seva tasca d'estudiant.

La nostàlgia del passat i el record de la seva terra, durant la seva etapa estudiantil, es palpen als seus versos. Són una mostra de la pau i de la tranquil·litat de l'illa que habitam a on s'hi troben el seu sentiment i la seva coneixença de la naturalesa.

No són una fuga de la realitat, més bé són una mostra de la seva sensibilitat davant de la problemàtica social i de l'adoloriment de front a les persones que no són capaços de respectar el nostre entorn i assaborir els plaers d'aquest bocí de cel que a totes hores salmegen les ones que ens recorden el anar i venir del temps.

Que el pas del temps no esborri la capacitat d'inspirar-se que produeix el poder viure a un racó com el nostre que ens fa pensar en el que serà el paradís celestial. De solstici en solstici, al cel.

Miquel Àngel Riera Planells

BIOGRAFIA

Òscar Mayans Mayans (1 de novembre de 1984). Encara que el document d'identitat mostra l'illa d'**Eivissa** com a lloc de naixement, em considero i sóc de **Formentera** ja que he viscut gran part de la meua vida en aquesta planura del **Mediterrani**. I dic gran part de la meua vida perquè dels 25 anys que he gaudit, sis els he establert a la ciutat de **Barcelona**. No és estrany trobar, avui dia, un illenc per terres catalanes cursant els seus estudis universitaris... jo he tingut la sort de ser un d'ells. El 2002, amb disset anys, vaig marxar direcció a la citada ciutat catalana per dur a terme les llicenciatures de Biologia i Ciència i Tecnologia dels Aliments. Un cop finalitzats, l'estiu de 2008 fou el moment de retornar a casa i introduir-me en el món laboral.

És també amb disset anys quan sorgí la primera incursió literària però no és fins als divuit quan m'atreveixo amb la poesia, essent el poema *Fem-ho bé* el resultat d'aquest intent. Sens mena de dubte, si decidís tornar-lo a escriure de nou, posaria la mà al foc que obtindria un poema molt diferent. Ara bé **Senyors Lectors**, tothom sap que el primer cop és especial, amb els seus defectes, amb la seva inexperiència, amb la seva innocència... tot i així sempre extraurà un somriure del meu rostre. No estic indicat per donar lliçons de poesia, més bé, hauria de ser jo l'alumne; mostro i mostraré grans llacunes dintre el camp de la literatura. Però tots tenim dret a somiar, a imaginar, a sentir ... i si som capaços d'expandir-ho en lletres encadenades una darrere l'altra, aconseguim ser visibles per aquells qui ens volen escoltar. La poesia per a mi no deixa de ser això tan simple. Quan m'apeteix escriure, amb l'únic objectiu de fer-me sentir bé, el dret d'egoisme que sempre ha de tenir qualche persona. Un poema et dóna l'opció de transmetre petits moments, grans pel que poden significar però per damunt de tot, moments. Sento dir-vos que no em considero poeta i dubto molt que m'hi consideri en un futur. Seguiré tocant la poesia, sempre guardem un racó dins nosaltres, la considero senzilla i complexa, però accessible per aquells qui volen jugar amb ella. Sobre aquest recull de poemes, desconec quina acceptació tindrà, és un salt des de l'aire sense mirar si a sota hi ha terra o aigua. Si volen llegeixin, desitjo que agradi, la satisfacció sorgirà davant tot gest que no impliqui indiferència.

NEUS GIMÉNEZ

PLOU

Tu amb els cabells xops
saltes i balles, esbojarrada.

El teu somrí color transparent,
color de gota de pluja.

I els llavis mullats.

ELLA

Ella és el color taronja,
el color verd i el rosa,
el blau del cel,
aquell que un dia ens abraçava.

Ella és un somriure,
és la pau, és la guerra,
és la lluita per un somni.

I el somni
és poder estimar-la,
és agafar-li la mà.

És la raó que em fa seguir endavant.

DESIG DE TU

*De nou Eros, el que afluixa els membres, m'estremeix,
dolçaiamarga criatura irresistible.*

Safo.

No és ver que no et desitgi.
No ho puc negar.

Els meus dits, ansiosos.
Ansiosos de tocar-te.
D'acariciar-te.

Els llavis, prims i perfilats.
El nas, llarg i deliciós.
Els cabells. Suavitat.

I encara dic més.
Les espatlles,
els braços,
les mans,
els pits.

I encara més.

Perquè noto l'efervescència.
I tot en mi, tot,
és a punt d'un esclat.

ENXARXADES

Em deies:

-Vull l'anarquia.

I jo et deia:

-És una utopia.

I em contestares:

-Com el nostre amor.

Però tu saps que no,
que el nostre amor no és utopia.

És el conjunt de quatre mans.
Quatre mans que s'entrellacen,
Que s'entrellacen per formar una xarxa.
Una xarxa que ens ha atrapat a les dues.

I cap de nosaltres no fa res per sortir-ne.
Perque hi estem bé.
La xarxa és càlida, dolça.

EXCITACIÓ ABANDONADA

Res era real per mi,
res tenia matèria, ni forma,
ni llum, ni color. Res.

Però tu, com una visió,
aparegueres.

I marxares, amb pressa,
deixant la teva olor,
que s'escampà arreu,
per cada volta del meu cos.

I encara penso que
(i per tu no té importància)
els meus dits són dins tu,
efervescents, delerosos,

tant com tu deixares
la teva mirada dins mi,
insistent, excitada.

HISTRIONISME

Histrionisme d'allò quotidià,
d'allò mundanal.

Què és ver?
A què t'agarres?

Ni a tu, ni a ells.
A ningú.

Tot és una pantomima,
cerques allò cert,
i no hi és.

Perquè s'han esfumat totes,
la senyora sinceritat
i la senyora amabilitat.

Aquella que et donava la mà,
aquella mà càlida,
aquella mà que feia goig.

Res és veritat.
Tot és un teatre.

Ombres.

Però segueix cercant,
potser tendràs sort.

Potser.

I sinó balla danses,
a la llum de les ombres.

Un dia despertaràs;
histrionic, com t'apel·les a tu mateix.

I ballaràs danses,
a l'ombra de les llums.

EMBOLIC

Que crec que te crec,
però que crec que no t'entenc.

Perquè enrevesses les paraules,
els mots sobrevolen,
donen voltes pel teu cap,
ballen les paraules.

I ho emboliques:
que si em dius, que si t'escolt,
que si no ho has dit,
que si escolt el que vull.
Que si volgués t'escoltaria,
que ho he sentit malament,
que no escolt el que em dius.

Però que em crec allò que dius,
però crec que no t'he entès,
perquè crec que no ho sent,
perquè crec que no ho has dit.

I no em cridis, que em fa mal,
però tampoc parlis fluixet,
per que no et sent.
Millor no em diguis res,
millor no obris la boca,
que amb el silenci ja et fas entendre.

ALS ILLENCES

Estimar la nostra terra.
És necessari.

Passejar per la nostra illa.
És necessari.

Llançar-se a la mar.
És necessari.

Observar els pins i les savines.
És necessari.

Caminar per la ciutat antiga.
És necessari.

Recórrer els pobles.
És necessari.

Defensar els teus orígens amb el cor.
És necessari.

Però sobretot,
no la trepitgis,
no la maltractis,
no l'abandonis.

Perquè no és necessari

ON SÓN?

On són tots aquells que lluitaven?
On són tots aquells que cridaven
consignes de llibertat i justícia?

On són tots aquells que empunyaven les armes?
On són tots aquells homes i dones
que només volien poder menjar,
poder nutrir els seus fills?

Per què ara som tant egoistes?
Vivim només per nosaltres mateixos,
si tenim de tot, encara en volem més.

I quan no ho tenim tot ,
pareix que tot s'acaba, que el món s'ha d'enfonsar.

NO!

No podem continuar així,
sense recordar a tots aquells,
i pensant que tot ha estat igual de fàcil sempre.

No podem oblidar-los,
hem de mantenir-los a la nostra memòria,
per recordar que ells i elles
no tenien res,
tan sols un somni en la ment,
una lluita present.

I encara així es mantenien en vida,
els que van tenir sort,
i cada dia una passa i després una altra,
aguantant la fam, la misèria, el dolor.

Adonem-nos de que som
descendents d'una guerra,
i cridem ben fort, cap al cel:

que aquells que foren els nostres avis,
pares, mares, oncles, germans i cosins,
encara hi són
a cadascun dels racons del país,
a cadascun dels nostres cors.

Sobreviuen,
encara que alguns desitgin tornar-los a matar.

RECORD

Al meu güelo,
Joan Tur Ramis.

Se'm surt el cor,
nota la sang borballejar,
té pressa. No atura.

I un mar de llègrimes s'aproxima,
no hi veig,
tot és borros.

I els dits em tremolen,
hen pràs la iniciativa
i tot el cos ho imita.

Això ets tu.
Això és el teu record.

És quan me n'adono que no hi ets.

Una poesia vital, d'una vida que gairebé s'inicia però que sorprèn per la seva maduresa i també, per la seva valentia. Els temes no són nous, d'altra banda, tampoc ho és la vida. El que hi ha de nou aquí és na Neus Giménez i la percepció del seu món feta poesia.

L'amor a la persona estimada, l'amor a l'illa, l'amor a l'avi... L'amor.

Ser poeta és una "manera de ser al món". Escollir aviat, decidir-se tot d'una, és quelcom atribuïble a les persones valentes (que no temeràries). Na Neus ha començat a saber ben aviat què vol.

Rosa Rodríguez Branchat

BIOGRAFIA

Neus Giménez Tur neix a **Eivissa** el 12 d'abril de 1992. Enguany és a punt de traslladar-se a **Barcelona** per iniciar la carrera d'Humanitats a la **Universitat Pompeu Fabra**.

Des de ben petita s'interessa per la literatura, i s'inicia en la poesia i en la narrativa curta. Amb 11 anys guanya el primer *Premi de Poesia Puig de Missa* en la seva categoria i, a partir d'aquest, en vénen molts altres: el primer *Premi de Poesia* i el primer *Premi de Narrativa curta del concurs Sant Jordi del Consell d'Eivissa*, l'any 2009 i el primer *Premi de Narrativa curta Neus Balansat*.

Aquest és el primer cop que es publica la poesia de **Neus Giménez**, li hauria fet molta il·lusió que el seu avi, **Joan Tur Ramis**, font d'inspiració per a la jove poeta, hagués pogut ser partí-cip de la seva creació.

ISABEL GARCIA CANET

*Entra la noche como un bulto
de mar vacío y de caverna,
se va esparciendo por los bordes
del alcohol y del insomnio,
lame las manos del enfermo
y el corazón de los cautivos,
y en la blancura de las páginas
entra también la noche.*

J.M.Caballero Bonald, *Versículo del Génesis.*

10 NAUFRAGIS A LES FOSQUES

RIU D'ARENA

Ploren els focs
al llavi de la nit
castells d'arena.

Sirenes canten
la pell mutant del somni
serpents de llum.

Fora la mar
d'indecisa penombra
vestim memòries.

Jove és el temps
que sedimenta moltes,
frescor de cims.

El crit revifa
empremtes de saviesa,
el callat d'ara.

Mentre el llepó
coloreja la bassa
s'encerclen dubtes.

Nenúfars s'obrin
i els ulls recorren mons,
verges distàncies.

Just al migdia
els rius d'arena seguen
l'arrel del somni.

BOCA DE NIT

Estime les paraules i la vida,
la pell

que transpira caliu
des de l'arrel dels ulls.

Estime les paraules que m'estiren,
que em premen fort el cor
i fan que em senta viva:

acaronar la pell de l'aire,
de la terra que em crema.

Acaronar paraules
és el dia i la nit
quan sentit els hi done.

Si no m'arrapa el mot vora l'orella,
les dents em premen la llengua,

la boca se'm seca
i perd el sentit l'amor cap als altres:
el blanc que mai no s'ompli mai no és vida.

DE NO TENIR

Del blanc, com de l'escuma
d'un somni que perennement es gesta,
esclata lluminosa i cova la fosca.
Maleïda ingènua que duc dintre meu,
que creu que sap quin mal embruta
el mal de fora:
l'antídot contra dimonis i fantasmes,
empresaris de cara dura a la intempèrie moral,
excavadors de les fosses comunes
dels qui moriran pel qui paga.

De fang i de cera són els pensaments sense forma,
les ombres que projecten geperuts i covards,
manifassers de processons quotidianes:
treure a lluir el crist o la verge i
poar amb el sant grial la terra roja de la pluja,
i els altres, que gaudeixen del sol des del púlpit burgés,
diran que estan cremats, fidels, com nosaltres,
que treballem les arrels de la terra
i volem canviar el món des de la llum.

BABEL

Pensar els límits
d'aquest rebost de pluja
sense queviures.

Morir de fàstic
amb la gepa d'estómac
morir d'esquena.

Branques de carn
s'arbren des de la terra,
es multipliquen.

Naixen vestits
els ulls plens de saliva
i tot ho diuen.

Amb la mirada
fora del propi rostre
tallen els arbres

i remen selves
silvestres com les glòries
que mai no arriben.

Desert oasi
devastat per la força
d'una desfeta.

Creuar a crits
oceans i camins
tristes misèries.

Entre silencis
com assolir el ritme
de vida certa?

Pena de mort,
més pena i fonda aquesta
morir patint.

Saber benviure
l'os podrit de l'abisme:
ésser feliç

sobtat pel foc
d'inaprehensible flama
a la intempèrie.

Vides trencades
pel vol salvatge d'aigües,
innocents ossos.

Cases perdudes,
terrats al sol del vespre
buits de fondària.

Llençols embasten
estímul des de l'ona
d'infants que esperen

badar en plor
més enllà de la calma,
terra gastada.

Serà mentida
aquest fill inefable
si no som àngels?

Si no lloem
a Déu o a tots els déus
un bon miracle?

Amb un viatge
com el present de boira
no hi ha pregàries,

ni creus, ni penes,
ni almoines que aniquilen
el gir del segle.

Preguem a l'aire
una mar d'esperança
i més paraules.

LES HORES LENTES

Moren les hores
lentes vora la mar
i el cel bressola

des de l'origen
de l'horitzó, insegur,
les pors del cos.

Serena espera
com la blancor dels murs
pescar la pau.

Sense queviures
ni llum, ni ham, ni canya,
atrau els peixos

des de la taula.
Rere els vidres del porxo
s'encenen somnis,

dunes salvatges
que ensorren l'acidesa
del temps que ens mata.

Ara és el joc
que l'encega a explorar
lliure les aigües

grises de boira,
a remar els pronoms
febles de lloc:

gestar els mots
amb el reflex del foc
i dir d'esquena

com espolsant-se
el pes dels anys cremats
el fruit que es cou,

la dèria adusta
de les regnes rebels,
l'ingenu vol

d'uns ulls que palpen
sense pressa i prudents
l'insòlit fill

de la pluja que prenha
els bulbs del cel de març,
la cara neta

que sempre es perd
a l'inestable espill
de la memòria.

MAL MEDITERRANI

On la saó dels camps
la sal de la mirada
les esprelles del riu
les juguines de l'alta mar
les compreses amb ales
els ossos de sípia
els escarabats vençuts
els pinyols de raïm
els ulls de nina
les petjades del cavall
les xeringues
els biquinis perduts
les paperines de cocaïna
les escates de peix
els caps de cranc
les meduses prematures
les bosses de plàstic
la premsa del diumenge
les llaunes de cervesa

gossos nugats als para-sols
multes
grues
gratacels
or a la pell morena
crema i perfum
vaixells amb ascensor
i barra americana
medalles i trofeus a proa
són l'angoixa de la tornada
el nervi farcit
al si de l'ara
a la panxa pudenta de la balena
un dilluns qualsevol
d'hivern del segle XXI
al mar mediterrani.

POR D'ESTIMAR

Cal perdre
per conèixer els límits
del que et pertany.

Glaçar el vespre
Amb blancs esguards d'amor,
L'instant etern.

Fer giragonses
a l'aire, com l'ocell,
deshabitar.

Sentir tan sols
l'avorriment del cos
llunyanament

com un esglai
d'amor que s'intueix
des del parèntesi

de llum i d'ombres.
I témer perquè sí,
perquè el neguit

demana amb força
aquesta lluita
absent i dèbil.

Morir i témer
perquè ho vol el cos, bell
enemic meu,

el teu cos, fràgil
a la carn de la veu,
d'ecos de veus,

desemparat
volant mil mans a l'hora
claudica verge.

I mor a poc
a poc enmig la fosca.
Sols pronuncia

amb moviment
d'escuma de mar vella
el bon dolor,

com un record
deposat a l'andana.
una altra eina

per sobreviure
aquest esplai de nines,
de cavalls morts,

que m'envaeix
com un passat escrit
dissolt a l'aigua
remant la lletra
de l'ona submergida
als ulls del mort

que ressuscita
les càndides planures
de focs, de terra i d'aire.

Ésser sense ésser,
límits oberts, comuns,
plens d'incertesa.

Morir i témer
perquè ho vol el cos, bell
enemic meu.

Morir i témer
amb blancs esguards d'amor
l'instant etern.

LA VISITA

La vida és una xarxa apedaçada que no pot tornar al nen
Joan Margarit

Obri la porta i em fa un bes,
el seu bes més sincer i humil, més ple.
Em parla dels seus amors frustrats,
del pes del sexe que obscur es perd
als angles lluents del saló,
mentre camina amb pas inquiet
per mostrar-me els armaris nous,
encara desordenats i polsosos.

Pense en les seues nits òrfenes d'estima,
quan la pols és més blanca que el no-res
i les llums tèrboles de vapor de sauna els diumenges
l'enganyen amb soledat com l'aigua els caragols,
i, emmirallat pels cossos d'espartans a València,
somia amb una nova joventut,
amb un ritme de trots que solidifique la mar
i el duga a alguna illa.

LA MAR DEL TEMPS

Enviciats en campanes de sorra
vivim la mar
que ens esmuny de l'esquard la llum,
engrillonant-nos el coll
amb aires salvatges.

Ja no sentim el batec dels destins
a les cares de la carn que ens sosté,
van i vénen des de terres aixorquies
com l'escuma que en morir torna a néixer.

Hem après amb el sol a digerir els borbors
més fràgils dels moribunds més exòtics,
els tumors de l'atear,
la cara que mai no veiem de la moneda,
que es fossilitza verda en el no-res
i humida perd valor en l'intacanvi

Hem après a escoltar
el ritme borb de les campanes,
a conviure amb la boira,
ara ens queda un far de paper de vidre
on repiquen invencibles nostres veus
auròres de fang.

I que bell seria si les gavines
les alçaren al vol
amb el bec o les urpes...
assaonades de temporal...
i cremàren junts les grues de l'illa

CLAUSTRE

D'entrada la paraula "claustre" ens remet a una mena d'assossec espiritual i anímic, a la quietud i la tranquil·litat, al silenci que predisposa al recolliment i a la reflexió, però també a l'espai de trobada que implica el contacte amb altra gent, la zona de conversa i relació amb altres realitats: físiques, anímiques, emocionals... **Isabel Garcia i Canet** ens presenta un poemari guardonat amb l'*Ausiàs March de Beniarjó*, precisament titulat *Claustre* (*Tres i Quatre*, 2007), que des del primer poema (*La caverna*, una peça magistral que funciona a mode de preludi) ens expressa els dubtes, les ombres, la temença davant l'inconegut que sempre formarà part de l'essència de l'home però també la necessitat de conèixer i abastar nous territoris. Els poemes d'aquest recull -un total de quaranta-set dividits en tres seccions: *Caverna*, *Claustre* i *Ceguesa*- es desenvolupen amarats d'un estil que bascula entre la suggerència un punt críptica a vegades i l'expressió directa i col·loquial, en altres ocasions, la descripció precisa i gràfica (un bon exemple és el poema *Apagallums*, on es narra el que estan fent els veïnats: ("*Com juguen a tocar-se els joves de l'esquerra / amb la tendresa encara de la inicial troballa, / com menja a la cuina el fadrí del segon, / dret fa un mos al pa i beu vi de taula; / com parla amb els geranis la vella del tercer / mentre espera que l'home torne com cada nit*") d'alguns episodis d'aquest giorno dopo giorno que expressava el poeta. Encara que a vegades **Isabel Garcia** opta pel recurs de la mètrica, el que en bona mesura manté la fluïdesa d'aquests versos és un ritme força ben aconseguit, payoutat, sense destorbs, una prosòdia que facilita la musicalitat i que no sols s'aconsegueix comptant síl·labes i mostrant-se fidels a la rima, com pensen alguns matemàtics rimaires de la poesia.

A *Claustre*, tenint en consideració el que dèiem al principi, hi trobam, ben identificables i definits, instants en què el jo poètic es reclou en la reflexió personal, en la disgressió meditativa i moral, que neixen a partir d'una introspecció vinculada, sobretot, a la temàtica emotiva i sentimental -potser caldria parlar de desamor o desencís en alguns poemes, puix l'amor es veu aquí "*com un alè que crema des del ventre, / des de la llar del cos, calenta com la sang / -color innat i viu, també color de mort*"- i als estats que neixen d'una certa enyorança vers el que va poder ser i no fou. Però també hi ha aquesta altra faceta de dialogar per mitjà de fets o situacions (vegeu els poemes *Aigua de Maig* o *Divendres Sant*) que ens mostren diferents aspectes de les pròpies vivències i diversos angles des d'on enfocar el prisma que serveix per percebre i interpretar la realitat, una realitat, és clar, que no deixa de ser una mirada subjectiva i condicionada sobre l'entorn i sobre les relacions que hom estableix amb aquest. Les parts titulades *Caverna* i *Ceguesa* -primera i tercera del llibre, respectivament- ens remeten

d'immediat a conceptes com ara aparença, confusió, ombres, irrealitat, que sorgeixen del domini de la fosca sobre la claror. En aquest llibre podem albirar empremtes i senyals d'incertesa i estupefacció, fins i tot d'enuig i ràbia ("vivim devorant-nos els uns alts altres", conclou al darrer vers), davant les escomeses amb què a vegades la vida ens tracta (encara més: "*Visc l'abisme de claustre amb ritme lent, / humit de vida fosca, pou del meu pou, / llamp adormit sense temps que el desperte*"), però com que després de la nit sempre arriba una nova albada, tard o d'hora s'imposa la llum per atorgar sentit i esperança a les coses. La poesia no anhela, al cap i a la fi, vèncer les tenebres i l'estultícia? Cal tenir esment d'aquesta veu jove, arriscada i potent ja des del primer llibre, que ben segur té encara un llarg camí per recórrer. L'inici és una prova superada amb bona nota.

Pere Joan Martorell

BIOGRAFIA

ISABEL GARCIA I CANET va nèixer a **Pego (La Marina Alta)** l'any 1981. És llicenciada en la Filologia Catalana per la *Universitat de València*. Des del 2001 al 2006 va formar part de l'*Aula de poesia*, i fou també antologada en 9 *poetes universitaris* amb els poemes *Crit dins el crit* i *Avís*. Ha estat membre i actriu de l'*Aula de teatre de Filologia Catalana de la Universitat de València*. Ha col·laborat en diverses exposicions de pintura escrivint poemes adaptats als quadres, com també en revistes locals i en nombrosos recitals poètics arreu dels **Països Catalans** i a **Noruega** amb les *Veus Paral·leles 2010*. L'any 2003 queda finalista amb el **XXVII Premi de Haikus Joan Teixidor de la ciutat d'Olot** pel poemari *Pell de serp*. Amb el poemari *Claustre (Tres i Quatre, 2007)* fou guardonada amb el **XXVI premi Senyoriu d'Ausiàs March de Beniarjó**, llibre amb el qual ha estat guardonada amb el **VIII premi de la Crítica dels escriptors Valencians (AELC)** en la modalitat de poesia. Antologada l'any 2008 en *Eròtiques i despentinades*, un recorregut de cent anys per la poesia catalana en veu de dona (*Arola Editors, 2008*), en *Pedra foguera (2008) antologia de poesia jove dels països catalans*. A l'estiu de 2008 comença a col·laborar en la *revista de literatura catalana Caràcters*. Al 2009 comença a fer les primeres traduccions en la revista *l'Espill*, amb un article extens publicat al núm.31 *Cossos, gèneres, dissenys*. I ara continua alimentant-se, gestant per tal de parir i alimentar..alimentar-se.

"ESCRIT DE LA POETA"

Vaig néixer el 10 d'Abril de 1981 a un poble de marjal i mal comunicat amb les ciutats més grans. El poble n'era un claustre i calia sortir per conèixer el de fora. Descobrint després que estem fets per viure en claustres més grans o més petits, on els silencis ens fan comprendre'ns, i comprendre el món: la literatura, la nostra gent, les normes i els gaudis del joc...i sortim de la Caverna a mesura que ens hi cega menys allò desconegut.

Jo per fer-ho vaig decidir d'escriure poesia. Després algú m'entendria. Vaig poder publicar el meu Claustre. Si voleu gaudir de les tres "C"- Caverna, Claustre i Ceguesa_ llegiu-lo...o res-teu a les grades fins que us enlluernen els gols.

El Claustre del camp

Sortim d'un Claustre per caure a un altre Claustre,
deixebles escèptics del silenci dels mots.
No hi ha misteris a les senyals del camp si algú
no ens les demostra amb les lleis estratègiques dels gols.
Hem de triar el porter més àgil per fer front al rival,
i, tanmateix, donar-li la mà quan finalitze el joc.
Si ens miràrem als ulls seria més plaent la derrota.

Si no imitem el tarannà dels galls de baralla,
ens desplomarem sense perdre les ales ni la pell.
Vàrem tornar als camps de terra i gespa
als anys 40 després d' un exili forçat
de runes i misèria, la llengua ja era cendra
les voltes del baló per als més joves una moral més, sense nom .
Els àlbums de família perdien la trama de l'arbre cronològic,
si amb el diari hi venia un paquet de cromos dels couliers
llucava amb més lucidesa la memòria.
I ara on som? Qui són els nostres? I els de fora de la línia del camp? són bàrbars?
Les passions s'inscriuen dins de concèntrics claustres
d'òrbites preferents. Jo preferisc la meua, tu la teua.
Sortim d'un Claustre per caure a un altre Claustre.
Sempre tenim les normes necessàries sota l'aixella
amb dos o tres opuscles incomplets de qui som, què hem parit.
Per sobreviure les voltes del temps, fem fora els aerosols,
el visca! la baralla!
La lluita per resoldre el temps mort : sortir de la Caverna.

BARTOMEU OBRADOR CURSACH

PUNTA NATI

a na Roser

Recordarem la nit que ens vam trobar aquí
com si no fos real aquell ple silenci
trencat només pels bots dels profètics llagosts
i del tendre belar dels anyells que ens guaitaven.
Recordarem la nit que ens vam veure fugint
enfora dels carrers, per camins d'horitzons
tan llunyans com el cor que junts ens hi menava.
Recordarem la nit lluminosa pel far,
musicada pel mar, però, sobretot, nostra.

FOLLIA PRIMAVERAL

Trona la terra mentre jo ball entre llamps
animat per un foc sorgit entre l'arbram.
Crema la terra il·luminant la meva dansa,
foll incessant, l'anhel del ritme em mou,
àvid de vida, cerc la potència del vagit.
Crit ebri, morta tota raó i pensament,
trona la terra, mentre jo començ a viure.

ELEGIA

a M. A. Santamaría

Blanc, el xiprer amenaça durant el viatge nocturn
tot navegant d'esperit fet a la mar dels inferns,
òrfiques veus es passegen per ones d'oníriques ombres
mentre la roda es romp amb el somriure del fum.
Roques trencades pels cops d'una airada natura tel·lúrica
miren passives la font ínfima d'on els hi ve tot el dol.
Neixen més déus dins el dubte, no vetlla ja l'ànima avui,
l'alba no rep més cants: planyen només el crepuscle.
Lluny de les Illes Benaurades, l'exili sembla etern,
sols el silenci s'entén, sols es mostra la fosca.
Solca la nau l'horitzó mentre el cap del timó s'enlluerna,
són atractius els estels: ells que ens fan perdre el camí
porten els planys dels perduts en el mar sense rumb ni consol,
donen l'enyor perillós per arribar a bon port.
Pesen els jous d'aquest món on es mor son encís fugitiu,
canten enfora les aus, lliures al vent de la vida.
L'ombra governa el moment i els ritus es desfan entre els anys,
pur dins el mar de fosc mor el darrer filament.

NOCTURN

*"passo la nit en vetlla
com les òlibes al terrat"*

Psalm 102, 8

M'he anat arrossegant sobre el desert encès
soliu i solejat per un astre ja antic.

No hi havia ningú ni cap mena de font:
em movia la set i la set m'aturava.

Una ermita de fang derruïda pel temps
i callada pel vent és tot el que he trobat.

I ara que cau la nit encara vetllo sol
el cant misteriós d'un ocell que no es mostra
i que veig venidor en les seves tenebres
portadores només del meu decés final.

ESCATOLÒGICA

Camino pels carrers sense cap més anhel
que trobar la raó d'aquesta vida meva.
Quan pens la seva fi, tot se'm fa vanitat,
quan la sent immortal m'angoixa la ignorància.
Allò que trec del món finirà amb el meu pas,
allò que trec de Déu, sembla que mai arriba.

ENÈADA III

litora cum patriae lacrimans portusque relinquo
(Aeneis III, 10)

Era incert el camí i incerta l'arribada,
els déus ho van voler i així va succeir.
Arribà aquell moment d'abandonar la llar
i trobar-se a un mateix, trobar les veritats,
de revelar el món i tenir mil ventures...

L'enyor pot, tanmateix, desencisar-ho tot.

ELEGIA IV

Pedres callades pel temps i silenci de mística perduda,
enderrossall enfonyat entre l'arbram d'incertesa,
terra que colga gelosa la glòria pobra d'antany,
ombra dels anys ignorats, dolç pensament de la vida.

ENÈADA VI

*quam multa in siluis autumnis frigore primo
lapsa cadunt folia*
(Aeneis VI, 309-10)

Era càlid l'estiu que fred se'ns apropava
i forta la tardor que havíem de sentir.
Va arribar el moment i vam veure com quèiem
amb el cor esclafat per la gelor de l'ànima.

Crepuscle a Salamanca

Uns darrers brots de llum acaronant la pedra,
un cel de serenos lluitant contra la fosca,
el misteri infinit d'un bell instant sensible.

EL MONOGRAMA III, Odyseas Elytis (Traducció)

Així parlo de tu i de mi

Perquè t'estim i en l'amor sé
entrar com la Lluna plena
arreu, pel teu petit peu en els llençols immensos
desfullar llessamins - i en tenc la força
adormida, de bufar de portar-te
enmig de lluminosos paisatges i d'amagades galeries de la mar
arbres hipnotitzats amb aranyes argentades
Sobre tu han sentit les ones
cóm acarones, cóm beses
cóm xiuxiueges els "que" i els "eh"
al voltant de la gola del port,
sempre nosaltres la llum i l'ombra
Sempre tu l'estrella i jo sempre el vaixell fosc
sempre tu el port i jo el fanal a la dreta
el moll humit i la lluentor sobre els remes
dalt a la casa amb els ramells trepadors
les roses entremesclades i l'aigua refredant-se
Sempre tu l'estàtua de pedra i sempre jo l'ombra creixent
tu la finestra mig tancada i jo el vent que l'obre
perquè t'estim i t'estim
sempre tu la moneda i jo la veneració que la canvia:
Tant la nit, tant la remor del vent
tant la rosada a l'aire, tant la quietud
al voltant del mar sobirà
cúpula del cel amb els astres
tant la teva respiració lleugera
que ja no tenc res més
entre les quatre parets, el cel ras, el terra
crid per tu i la meua veu em colpeja
faig la teva olor i s'enfaden els homes
perquè no ho han tastat i l'han portat d'altre lloc
els homes no ho suporten i es prest, m'escoltes
és prest encara en aquest món, amor meu
per parlar de tu i de mi

Enmig d'un cercle viciós post-modern ja molt desgastat, **Bartomeu Obrador** ens retorna els valors que van fer de la poesia l'art per excel·lència de la paraula i la idea. La mimesi torna al seu lloc natural, la forma torna a ser el niu de tècnica i perfecció que requeria la poesia després de romandre darrere un llum blanc. En **Tomeu** ens està demostrant que en aquest segle la poesia jove no ha de ser necessàriament rebel, encara que només sigui en aspectes supèrflus, sinó que en pot guardar totes les proporcions estètiques. Per a ell la poesia és allò sagrat, quelcom que ens han ofert els déus i que cal mesurar en la seva serietat.

Per altra banda, també són dignes d'esmentar les imatges que ens ofereix el poeta. Un paisatge connotatiu que ens transporta els temes personals i universals d'una manera molt aconseguida. Es veu evident un cert regust a *Escola Mallorquina* (sense intencions d'etiquetar) pel fet de transformar els paisatges de la nostra realitat en una sèrie de sensacions de gran complexitat matisades vers a vers. El joc connotatiu entre paisatge i subjecte es veu perllongat en la percepció del text assolint així tot el que el poeta pot oferir de la seva ploma.

En definitiva, **Bartomeu Obrador** ens mostra aquí tot un conjunt dels seus primers poemes adults. La complexitat dels valors que expressa i l'acurada llengua que utilitza demostren en el seu àmbit un bon gust a l'hora d'escriure. A més de tot això, és interessant pensar que la tècnica, les imatges, connotacions i naturaleses que ens exposa són una evidència de la perennitat dels valors clàssics i la intromissió genial de l'esperit mediterrani, característica primordial en la nostra persona i la nostra literatura.

Adrià Pons Pons

BIOGRAFIA

Bartomeu Obrador neix a **Ciutadella de Menorca** un dia 10 de setembre de 1990 de mare també ciutadallena però de pare maonès. Ha viscut la major part de la seva vida al llevant de l'illa, on ha estudiat fins va acabar el batxillerat d'humanitats, sense perdre en cap moment el contacte amb ponent, on treballa als estius. El setembre de 2008 es traslladà a **Salamanca** per cursar la llicenciatura en Filologia Clàssica i ja ha acabat el primer cicle. La seva primera aparició pública com a poeta la va fer a la sisena edició del *recital Illanvers*, celebrat cada any a **Menorca**, amb un senzill poemari publicat al llibretó corresponent.

BATUCADA DELS DIMONIS DE SA PEDRERA ELS RENOVERS DE MURO

Dimonis de sa Pedrera alimentam el foc de la festa

Els *Dimonis de sa Pedrera* som una associació cultural sense ànim de lucre, nascuda amb motiu de les festes de Sant Antoni, el 2006, i que compta amb un centenar d'integrants. Som una colla de dimonis de correfoc, amb el nom recurrent de *Dimonis de sa Pedrera*, un dels símbols més importants que té el poble de **Muro**.

Des de les caretes al vestit, tot ha estat ideat pels dimonis mateixos, en especial les caretes, a les quals cadascú ha imprès el seu caràcter. Les forques, així mateix, són dues eines tradicionals de les pedreres: l'escodra i el tallant.

A més dels dimonis cremadors, també comptam amb una batucada, *els Renovers de sa Pedrera*. I aquest mateix 2010 hem impulsat una colla infantil de batucers, *els Dimonions*, que seran batiats amb foc aquest mateix solstici d'estiu. Valga aquest escrit com a fe de naixement.

Els vestits han estat pintats pel pintor murer **Tòfol Sastre**, a qui tant les pedreres com els dimonis li suggereixen molt des de fa temps. Així mateix, **Antoni Gost** ha fet un poema de bateig als dimonis (correfoc de marès), que es pot escoltar al CD que acompanya aquest llibre.

La intenció d'aquesta colla és dinamitzar les festes patronals de **Muro**: *Sant Antoni i Sant Joan*, ambdues relacionades estretament amb el foc. En la mateixa mesura, també reivindicam la pedrera com a símbol centenari que ha tengut repercussions molt positives al poble i que li ha donat un referent carregat de mites, llegendes i contarelles. Alhora, criticam el mal ús que se n'ha fet, de les pedreres, com ara la conversió en abocadors incontrolats, amb la contaminació ambiental i del subsòl que això ha comportat. La interacció de l'home amb la naturalesa, quan supera els límits del respecte es pot girar en contra de l'home. És això el que, en certa manera, defineix els dimonis: surten de les pedreres perquè s'han superat tots els extrems tolerables, però també, i sobretot, com un homenatge i una reivindicació de les pedreres com a símbols i emblemes del poble, de la seva història i de la seva gent.

Per això mateix, l'activitat dels dimonis no s'ha limitat a les festes patronals, sinó que han anat més enllà tant en el vessant mediambiental com en el cultural. En aquests quatre anys, han elaborat tres calendaris amb molta càrrega cultural i mediambiental (història i usos de les pedreres; pous de fora vila; cisternes del poble). Alhora, hem impulsat i gestionat durant un parell d'anys, l'ús dels tassons reciclables a les festes. També hem organitzat concursos de fotografia entorn de les pedreres i estam treballant en l'elaboració d'un catàleg de pedreres de **Muro**.

Els correfocs dels *Dimonis de sa Pedrera* defugen un poc dels cànons tradicionals i hi aporten tot quant poden en creativitat. Hem acompanyat sovint els correfocs amb projeccions de vídeos prèvies i hem elaborat vídeos d'alguns correfocs significatius. Així mateix, hem fet correfocs dins pedreres, a la plaça de toros de **Muro**, al claustre del convent, han incendiat el campanar i l'església del poble, han trescat pel castell de l'arxiduc Lluís-Salvador d'Àustria, a Brandy's Nad Laben... col·laboram amb l'Atiar Foc de Sant Sebastià... I sempre pensam on l'hem de fer contadora un altre pic.

És important parlar de **Miquel Capó**, que ha aportat la tecnologia necessària per enregistrar una desena de vídeos i enviar-los a pasturar per youtube, mentre que el seu germà, **Sebastià**, ens ha fet un parell de conjunts de fotografies de correfoc. Alguns, val a dir, han hipnotitzat infants de totes les edats. **Xisca Ramis**, ha elaborat el logotip i recursos de la imatge; **Pere Bernat** i

Bartomeu Tortell han treballat en la cartelleria i, el segon, ha presidit la colla pacientment; Ferro Busso ha treballat en les forques i la bèstia. I, la resta són aquests tots.

En el camí cap aquí, 2010, quan fa cinc anys que hi posarem colzes i hores, ens han acompanyat els *Dimonis de Hiachat*, de **Santa Margalida**; els *Dimonis de sa Factoria*, des **Santa Maria**; els *Diablers* de **Sabadell**. També hem vist sorgir una *Federació de Dimonis de les Illes Balears*, als quals estam federats i que nasqueren amb l'objectiu primer de treballar contra l'abolició de la festa del foc que contemplava la normativa europea. I ho hem aconseguit. A partir d'ara, els dimonis només ens queda donar-nos a conèixer més i millor i promoure aplecs per tota la geografia dimonial d'una illa que ja compta amb una vintena de colles.

No us tal·leu i visitau-nos a **www.dimonisdesapedrera.org**

Poema d'**Antoni Gost**, dedicat al naixement dels **Dimonis de sa Pedrera**:

CORREFOC DE MARÈS

*"Sant Antoni i el Dimoni
jugaven a set i mig;
sant Antoni va fer set
i el Dimoni, set i mig."*

Al fons, dins el més profund de les pedreres
on la terra és borda i orfe s'hi congria el foc
de la ràbia continguda, d'ofenses i gests que violenten
la nostra mare marès natura murera,
deixant un paisatge de crosteres que suquegen pus
i de clots, d'infància contaminada amb la pigota borda.

topografia de desolació.

Ara ressonen, de les velles vetes, els sons
de la consciència, que es transforma
amb una colla d'èssers transvestits,
dimonis empenyats reclamant amb brúfols i veus fortes
la litúrgia de bauxes i disbauxes
de dansa i de sons picarolers,
com badalucs en el sentit d'aquest col·lectiu
que en deim, carabassers
decorat de personatges bufarells
amb vestits de cromatismes luxuriosos
amarats dins l'atmosfera pecaminosa
de focs artificials.

I tot, tancat dins
la voragin de la dansa,
escenari perfecte per seduir-vos
per totes les arestes de les vostres pors.

I el bel reneix, de bellnou, de les pedreres mureres.
Dansau, dansau
dansau, maleïts,
fins que no vos quedi alè, i així
fareu penitència amb aquest correfocs
de mare marès natura murera.

*"I una vida i dues vides
dues vides teniu vós
vós teniu la meva vida
que és la vida de tots dos."*

GLOSARI

1. Dimonis de sa Pedrera

Som de la profunditat
de la calma infernal
ens alimenta el cabal
d'aquest sòl contaminat

El llindar ja s'ha trencat
el dimoni gros va nial
i per haver-lo destorbat
és vengut a fer-vos mal.

Ses pedreres han cruiat
el nostre jaç dimonial
preparau-vos per s'animal
de ningú tindrà pietat.

Es marès pus serà blanc
es cantons no valdran res
arrancarem l'església en pes
i tot això anirà de franc.

Vos bullirem tota la sang
amb sofre i ferro pres
així tendreu ben entès
què és viure contaminant.

Dimonis de sa Pedrera
escodra i tallant en mà
maleit qui s'atrevirà
a voler-mos fer fer enrere,

aquesta terra murera
és ben hora de cremar.

2. Sant Antoni 2007, venç a mitges el dimoni

El dimoni està acabat
I ben aviat tot l'infern
No hi haurà pus foc etern
Sant Antoni l'ha fermat

S'haurà acabat sa boixera
ses goles pes bon menjar
I aquesta puta gastera
La vos haureu d'estalviar

Tot al món serà bondat
No hi haurà cap temptació
El dimoni, traïdor
Pus mai no farà maldat

No sabreu què és sa fortor
Ni ses virtuts d'un bon vi
Boixareu just per tenir
A ca vostra un infantó
Abans haureu d'acudir
A dir-ho al predicador

(Sant Antoni fa un pensament)
Això no ho puc consentir
Què serà de la bondat
Si a ningú li podem dir
Que a l'infern pot anar cremat

Ara ho veig tot més clar
No me'n vull apenedir
Veniu dimonis a alliberar
El dimoni gros és aquí.

Sant Vicenç volem més vi
Bon Noé du-mos alcohol

Que això el dimoni vol
Per poder-mos divertir

Poble murer maleït
Ja vos podeu preparar
El dimoni farà incendiar
Aquest poble tan podrit

Que soni el corn ben fort
Dimonis, conjurau-vos
Jo som el monjo més tort
He vengut a invocar-vos!!!

3. Les temptacions de Sant Antoni

Narrador: Sant Antoni va al desert
a viure dins una cova
per veure si allà hi troba
consol diví i no perd
la fe, i així renova
vots pel repòs etern.
(s'il·lumina l'escena de la cambra)
Una màrfega ben eixuta,
té per jeure el nostre sant
per menjar, molta de rusca
i per beure, aigua amb fang.

Sant Antoni està angoixat
de solitud i miseri
el seu son és un desveri
que el tindrà aturmentat.

S'empara al desig de déu
-per això fugí del món-
i ara com un ble se fon
ben tot sol, sense res seu.

(sant antoni entra a escena. Prega)
"Pare, fill, esperit sant
ajudau-me per favor
m'ha pegat tanta pavor
que saüny fins i tot sang.
Acostau-me el vostre amor
feis que tasti la dolçor
i no vagi pus alís
senyor amb vós vull ser feliç
però no sé si tenc valor."

Narrador: Ell bé ora, dormit i tot,
però això el fa estar molt trist
com pot ser que homo tan ric
no pugui menjar ni un brot?

El dimoni, temptador,
els plaers del món recorda
molt de sexe fora corda
luxe i vi embriagador.

Per tots els racons el porta
per oferir-li bo i millor
i ginyar-lo, el poca-solta,
a l'infern més torrador.

Dimoni: "Sant Antoni,
deixa anar es sermons
i vine a fer matances
torrarem pes foguerons
i pauparem un parell d'anques
bones timbes amb ses cartes
i bon pa amb botifarrons!!

Fins i tot, si tant, vols
te faré tornar un polític
que és s'ofici més cíníc

per guanyar bons calerons.
(comença -el correfoc)

(Sant Antoni Balla i fa correfoc amb els dimonis fins que acaba estes damunt l'esce-nari i s'atura)

Narrador: Sant Antoni diu que no.

Sant Antoni: "No et vull veure, au, arruix!

Que te creus que som en Buix?

Mal no veig com tot te cruix

i te fons com un cremó

(un borbó)

Dimoni, bèstia falsa

torna-te'n ja al teu cau

i tots voltros, escoltau

no vulgueu aquesta farsa

ni segueu tampoc comparsa

d'aquest maleit tros de babau.

(clava una estaca a la creu, que torna banyam)

Anem, quedem tots en pau

no hi ha plaer com lo diví
ni repòs tan celestial
com el que puc trobar aquí"

Dimoni: Què et pareix, tros d'indiot?

Si ho ets mal agraït

Ara per tot això que has dit

Te faré es sant des foc

Fora poder arrambar-t'hi!

I ensumaràs fins a la mort

Sagí des greix d'un porc

Sense llepar-te'n ni un dit.

Au, parteix cap a captar

I a curar tots es malalts

Sant Antoni, beato fals

Anit t'encendré es campanar.

El foc de Sant Antoni

No serà avui sa pesta

Sinó aquesta gran festa

De cremar per al dimoni

Sa Pedredra

Encesa del ball

Batucada

“SOLSTICI D'ESTIU”

1997 - Sebastià Bennàssar - Maite Brazales - Jaume Galmés
Dissabte 28 de juny - “Sala del Piano” - Fundació ACA - Búger.

1998 - Manuel Rubén Tejerina - Joan Toni Cabot - Antoni Rian
Dissabte 27 de juny - “Sala del Piano” - Fundació ACA - Búger.
Dijous 2 de juliol - Consell Insular d'Eivissa i Formentera.

2000 - Oscar Bagur - Rafael Serra - Encarnació Quetglas
Dissabte 8 de juliol - “Sala del Piano” - Fundació ACA - Búger.
Divendres 22 de setembre - Consell Insular d'Eivissa i Formentera.
Divendres 29 de setembre - Consell Insular de Menorca. Maó.

2001 - Maria Ferrer - Sebastià Sanmsó - Biel Pons
Dissabte 7 de juliol - “Sala del Piano” - Fundació ACA - Búger.
Divendres 13 de juliol - Ajuntament de Maó.
Dissabte 20 de juliol - Ajuntament de Formentera.

2002 - Josep Vallespir - Pau Janer - Laura Almirante - Marina Llobera
Dissabte 13 de juliol - “Sala del Piano” - Fundació ACA - Búger.
Dimecres 17 de juliol - Consell Insular d'Eivissa i Formentera.
Divendres 19 de juliol - Ajuntament de Maó.

2003 - Jaume Munar - Tomeu Vanrell - Ben Clark - Anna Enrich Giménez
Dissabte 7 de juny - “Sala del Piano” - Fundació ACA - Búger.
Divendres 13 de juny - Consell Insular d'Eivissa i Formentera.
Divendres 20 de juny - Ajuntament d'es Castell, Maó.
Dijous 26 de juny - Espai Mallorca, Barcelona.

2004 - Fani Tur - Ariadna Salvador - Ignasi Canyardet - Eduard Marco - Tomeu Payeras
Dissabte 19 de juny - “Sala del Piano” - Fundació ACA - Búger.
Dilluns 21 de juny - Nou Bar - Maó.
Dimecres 23 de juny - Biblioteca Valenciana de Sant Miquel dels Reis - València.
Dimecres 30 de juny - Consell Insular d'Eivissa i Formentera.
Dijous 1 de juliol - Espai Mallorca - Barcelona.

2005 - Angels Gregori - Lluna - Manel Marí - Silvia Pons

Divendres 17 de juny - "Sala del Piano" - Fundació ACA - Búger.

Dimecres 22 de juny - Fort de Marlborough - Menorca.

Dilluns 27 de juny - Porxos de l'Església de Sant Jordi - Eivissa.

Dijous 30 de juny - Biblioteca Valenciana de Sant Miquel dels Reis - València.

2006 - Jesús Ballesteros - Jamie Preto - Llorenç Andreu - Miquel Perelló - Laia Noguera

Dissabte 1 de juliol - "Sala del Piano" - Fundació ACA - Búger.

Dijous 6 de juliol - Biblioteca Valenciana de Sant Miquel dels Reis - València.

Dimarts 11 de juliol - Espai Mallorca - Barcelona.

Divendres 14 de juliol - Porxos de l'Església de Sant Rafel de sa Creu - Eivissa.

Divendres 21 de juliol - Fort de Marlborough - Menorca.

2007 - Clara Fontanet - Eduard Escoffet - Blanca Ripoll - Esteve Portas - Alfons Navarret

Dissabte 7 de juliol - "Sala del Piano" - Fundació ACA - Búger.

Dimarts 10 de juliol - Espai Mallorca - Barcelona.

Dijous 12 de juliol - Pati de la Biblioteca Pública d'Alaior - Menorca.

Divendres 20 de juliol - Porxos de l'Església de Sant Rafel de Balansat - Eivissa.

Dissabte 21 de juliol - Biblioteca Marià Villangómez - Formentera.

Divendres 27 de juliol - Associació Cultural Ca Bassot - Burjassot, València.

2008 - Miquel Horrach - Meritxell Cucurella - Edgar Alemany - Verònica Riera - Francis Ferris

Divendres 4 de juliol - "Sala del Piano" - Fundació ACA - Búger.

Dilluns 7 de juliol - Espai Mallorca - Barcelona.

Dissabte 12 de juliol - Pati del Mercat - Es Castell - Menorca.

Dijous 14 de juliol - Biblioteca San Miguel de los Reyes - València.

Dimarts 22 de juliol - Biblioteca Marià Villangómez - Formentera.

Dimecres 23 de juliol - Porxos de l'Església de Sant Mateu d'Aubarca - Eivissa.

2009 - Margalida Tous - Max Besora - Sònia Moll - Jordi Marí - Vicent Almela

Dimecres 8 de juliol - Espai Mallorca - Barcelona.

Divendres 10 de juliol - Es Cubells - Sant Josep de S'Atalaia - Eivissa.

Dissabte 11 de juliol - Mirador de Sa Mola - Formentera.

Dijous 16 de juliol - Biblioteca San Miguel de los Reyes - València.

Dissabte 18 de juliol - "Sala del Piano" - Fundació ACA - Búger.

Divendres 30 de juliol - Pati de Sant Pau - Menorca.

Organitzen:

Fundació
Àrea Creació Acústica
Son Bielí · Búger

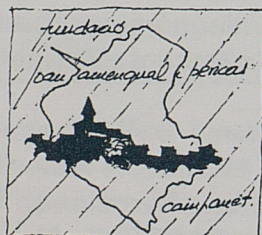
Consell de
Mallorca

• Departament de Cultura i Patrimoni

Aula
Poètica

Amb el suport:

Govern
de les Illes Balears

Conselleria d'Educació i Cultura
Direcció General de Cultura

CONSELL INSULAR
DE MENORCA

DEPARTAMENT DE CULTURA, EDUCACIÓ
I JOVENTUT

Govern
de les Illes Balears

Conselleria d'Esports i Joventut
Direcció General de Joventut

Consell d'Eivissa

Generalitat de Catalunya
Institució de les Lletres Catalanes

GENERALITAT
VALENCIANA

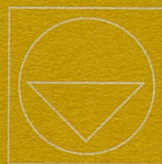
CONSELLERIA DE CULTURA I ESPORT

Consell Insular de Formentera

Jaume C. Pons
Òscar Mayans
Neus Giménez
Isabel Garcia Canet
Bartomeu Obrador

Solstici d'estiu

Joves Poetes de la Mediterrània